

OTELEC

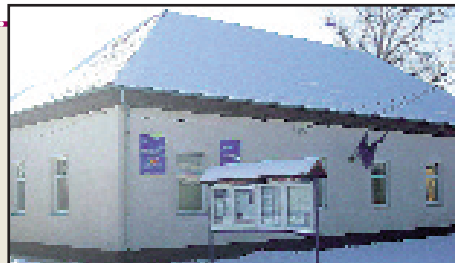
Sediul consiliului local: Otelec nr. 471, telefon/fax 0256/232809;

Coordonate:

45°36'50" lat. N;
20°50'47" long. E;

Repere istorice:

-1793-1798 - localitatea Otelec este înființată de către contele **Johan von Buttler**, care aduce aici coloniști maghiari;
-1805-1806 - același grof (conte) von Buttler înființează satul **Johannisfeld** (cu germani aduși din Luxemburg și Alsacia);
-1828 - așezarea Otelec este menționată în acte ca „O Telek“, adică „**Telecu Vechi**“;
-1856 - Otelec devine comună de sine stătătoare;
-1885 - școala confesională catolică din Otelec se extinde cu fonduri alocate de Episcopia Cenadului;
-1863 - au loc calamități naturale care provoacă mari pierderi materiale;
- sfârșitul secolului al XIX-lea - comuna își recapătă puterea economică și administrativă, în urma terminării căii ferate pe ruta Timișoara - Jimbolia - Mодоș, ca și a finalizării canalului Bega, importantă cale de transport fluvial spre Dunăre prin râul Tisa;
- înc. sec. al XX-lea - Otelec devine important centru economic zonal;
-1900 - comuna număra 290 de case și peste 1 600 de suflete;
-1918 Johannisfeld primește numele de azi, **lonel**;
-1924 - așezarea Otelec s-a numit **Ungureni**;
-1930 - în portul Otelec ancorau vase de pasageri și transport de mărfuri și cereale;
-1937 - căpitania portului Otelec se transformă în **Oficiu de port Otelec**, aflat în subordinea Căpitaniei portului Timișoara;
-1968 - primăria Otelec și primăria lonel au fost desființate, iar cele două sate aparțin acum comunei Uivar;
-1972 - la Otelec, sub conducerea coregrafului **Stefan Erdély**, își începe activitatea formația de dansuri populare maghiare „**Re-**

zeda“ („Rozeta“);

-2005 - satul Otelec este inundat în urma ruperii unui dig pe râul Timiș;

2008 - comuna Otelec a fost reînființată prin desprinderea de comuna Uivar;

2009 - s-a înființat postul de poliție al comunei Otelec;

-februarie 2010 - primarul **Szabó Csaba Zoltán** semnează cu primarul **Pavel Vajda** (Uivar) protocolul de delimitare a patrimoniului funciar;

-se realizează 70 de hectare de perdele protectoare prin împădurire la Otelec și lonel;

Populația stabilă la 1 ianuarie 2010 - total: 1 671 de persoane, dintre care:

- masculină = 844 de persoane

- feminină = 827 de persoane

Numărul locuințelor la 1 ianuarie 2010: 661

Sate componente: Otelec și lonel (1805, Johannisfeld);

Instituții școlare: Școli cu clasele I-VIII: Otelec și lonel; Grădinițe cu program normal: Otelec și lonel;

Instituții sanitare: Cabinete medicale: Otelec (două); Farmacie umană: Otelec;

Instituții culturale: Cămine culturale: Otelec și lonel;

Baze sportive și de agrement: Teren de fotbal: Otelec și lonel;

Biserici și alte lăcașe de cult: Biserica ortodoxă română: lonel; Biserici romano-catolice: Otelec (1840); lonel (1850); Biserica pentecostală: lonel (2005);

Ruga: Otelec (14 septembrie) și lonel -(29 iulie).

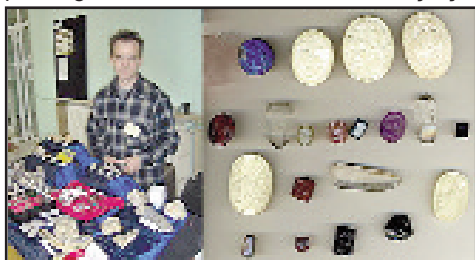
PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI OTELEC

Szabó Csaba Zoltán	primar	Mezei Árpád, consilier	UDMR
Pascu Valentin Vasile	viceprimar	Mondovics Iosif, consilier	UDMR
Bíró Ladislau, consilier	UDMR	Mondovics Veronica, consilier	UDMR
Bolbos Maria, consilier	PNL	Pop Maria, consilier	PNL
Frasincar Gheorghe, consilier	PDL	Toma Marinel, consilier	PSD
Marin Suzana, consilier	PSD	Tóth Ștefan, consilier	UDMR

OTELEC

BIJUTIERUL DIN OTELEC

Unul dintre bănățenii pasionați de etnografie, mai ales de tradițiile, obiceiurile și portul maghiarilor din Banat, este, fără îndoială, **Molnár Géza**, originar din Otelec. La cei 36 de ani ai săi se poate lăuda cu multe fapte, dar cea care i-a marcat destinul a aparținut tatălui său. Pe când era Géza copilandru, Molnár senior și-a luat băiatul de mână și l-a dus la oraș, la Timișoara, unde l-a încredințat ca ucenic celebrului Gigi Bijutierul, cel care, pe lângă faima dobândită datorită meșteșu-

gului său, și-a legat numele de pensiunea sa de la Gărbăna și de organizarea Festivalului internațional de jazz în satul locuit până nu demult doar de pemi, nu de domni de la oraș. Gigi Bijutierul l-a învățat pe Géza să lucreze mai întâi în alamă, apoi în argint și la urmă în aur. Iată însă povestea unei mari pasiuni pentru frumos, relatată de Molnár Géza însuși:

„M-am născut pe 24 februarie 1974 în comuna Otelec, unde am locuit până în 1982, iar după aceea ne-am mutat la Timișoara, unde am absolvit Liceul Industrial „Electromotor”. De copil am fost pasionat de pietre, și colecționez orice fel de piatră găsită la margine de drum. Mă fascinau. O altă pasiune era aceea de a modela figurine în lut sau plastelină.

În anul 1997, printr-o pură întâmplare, am reușit să mă angajez ucenic bijutier la o firmă din Timișoara, unde am învățat tainele bijuteriei și unde am întâlnit și pietrele nobile. Tot aici am văzut și câteva camee. Întrebând colegii mei în vârstă cum sunt făcute aceste microsculpturi în piatră, mi-am dat seama că nimeni nu știa prea multe despre ele, spunându-mi că sunt făcute în străinătate. Așa că m-am hotărât să mă apuc de unul singur de treabă. Primul pas a fost acela de a mă înscrie la Școala Populară de Artă, Secția sculptură, pe care după trei ani de studii am

absolvit-o, cu gândul și dorința ca într-o bună zi să fac microsculptură în pietre semiprețioase. Cunoștințe despre arta sculpturii am acumulat, dar mai aveam nevoie de materie primă (pietre) și de scule. Pietrele le achiziționam din magazine și saloane de mineralogie, unde am găsit pietre care la prima

vedere deja mă inspirau și vedeam deja în ele viitoare capodopere. Mai aveam însă o problemă de rezolvat, cea a sculelor pentru microsculptură.

Când întrebam pe cineva din breasla noastră despre microsculptură, nu prea știa mare lucru despre tehnica ei. Așa că m-am pus singur pe treabă. Am luat piatră, am desenat pe ea un portret și am început să o sculptez sub o lupă puternică cu freze și daltă vidia și diamantată. După câteva zile de lucru am terminat prima lucrare de sculptat. Acum, trebuia și lustruită piatră. Am rezolvat-o și pe aceasta cu ajutorul unui motor de slaif, cu pâslă și pastă dură. A ieșit o adevărată frumusețe și, văzând aceasta, am prins mai mult curaj.

Lucram chiar și două săptămâni la o piesă (cum a fost cu Maica Domnului cu Pruncul în ametist), și toate acestea după-masă, acasă, când mă întorceam de la serviciu. O făceam din hobby. Timpul trecea și din mâinile mele ieșeau tot mai multe lucrări. Când le-am arătat colegilor mei, nu le-a venit să creadă. Mulți spuneau că așa ceva nu mai făcuse nimeni în România.

Cu timpul, lucrările mele au ajuns în colecții particulare, dar și în diferite muzee din țară. Am donat o colecție de camee Muzeului de Mineralogie și Estetica Fierului din Ocna de Fier, Muzeului de Mineralogie din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Muzeului Antipa din București, Muzeului de Mineralogie Baia Mare, am participat la saloane de mineralogie din Cluj, București, Timișoara. Și cum am aflat că și pe teritoriul țării noastre se găsește materie primă (pietre semiprețioase), am pornit pe urmele lor. Am și descoperit multe și în viitor vreau să lucrez doar pietre autohtone, bănățene.

Printre lucrările mele se află portretul lui **Béla Bartók** din ochi de șoim; portretul lui **Francesco Grisellini** din lapis-lazuli, al lui **Franz Iosif** din ochi de șoim, al lui **Burebista**

OTELEC

din hematită, cel al domnitorului **Vlad Țepeș** din lapis-lazuli, al poetului **J.W. Goethe** din cuarț, diferite alte portrete, steme realizate

din calcedonie, agat, hematită, jasp, obsidian, ametist, onix, cristal de cuarț, granat, coajă de ou de struț, os de vită.”

DRÓTOS TÓT

Dacă în Timișoara în prima jumătate a secolului al XX-lea era un lucru obișnuit să vezi platformă trasă de doi cai uriași, englezești, atelaj care transporta gheață la domiciliu în Mehala, Ronaț, Blașcovici sau Fabric, dacă, mai ales sâmbăta, în cartierele Timișoarei încă „neocupate” de blocuri se auzea un „Sodaș!” puternic, semn că a venit sifonarul, atunci în satele din județ, la acea vreme, erau întâlniți pe socac (stradă) așa-numiții „**drótos tót**”, slovaci din Maramureș sau ceangăi din Moldova, pricepuți în repararea unor obiecte prețioase aflate în gospodăria paorelui ungur, șvab, sârb sau român. Căci foarte cumpătatele doamne

Vas pentru supă, reparat de un „drótos tót” în anii '50, descoperit și pozat de artistul bijutier Molnár Géza într-o gospodărie din Otelec (august, 2008).

bănățene nu aruncau cioburile de la obiectele scumpe din porțelan - farfurii, boluri pentru supă, vase de flori - ci așteptau până venea în sat „**drótos tót**”. Acesta potrivea cu mîgală, ciob cu ciob, bucățelele de vas spart, le lipea cu clei de oase, apoi împletea în jurul vasului reparat o plasă de sârmă. Pentru manopera sa desăvârșită, **drótos tót** era poftit de „găzdoanie” la un prânz cald, primea pogăcele cu jumeri, ca să aibă în traistă la drum lung, ori căpăta o jumătate de măsură de grâu sau de orz.

FOTODOCUMENT

Satul Otelec în anul 1918

Corul de femei din Johannsfeld - mijlocul secolului XX

Anul 2005 a fost deosebit de greu pentru locuitorii din Otelec: inundații catastrofale au afectat, conform unei statistici făcute de autoritățile locale, 219 proprietari de case. 34 de case au fost avariate în proporție de peste 50 la sută, iar în jur de 180 s-au prăbușit. Doar câteva, patru sau cinci, au rămas în picioare, deși au fost inundate. Casele avariate grav și cele prăbușite erau construite din văiuță, în timp ce locuințele inundate, dar rămase întregi, erau construite din căramidă arsă.

